

## گرامی باد اول ماه مه روز همبستگی بین المللی کارگران

جهان در آستانه اول ماه مه ۲۰۱۲ (۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۱) همچنان در بحران عمیق اقتصادی و اجتماعی قرار دارد که از دسامبر ۲۰۰۷ در ایالات متحده آغاز شد، و به سرعتی چشمگیر کشورهای اروپایی را در بر گرفت و سپس غالب کشورهای سرمایه‌داری را در بحران فرو برد. علیرغم تزیق تریلیونی به نظام بانکی و مالی آمریکا و اروپا، بحران نه فقط کاهش نیافته، بلکه شرایط اقتصادی و اجتماعی رو به وخامت بیشتری نهاده است. اجرای برنامه‌های ریاضت اقتصادی به ویژه در کشورهای بحران زده‌ای نظیر یونان، ایرلند، پرتغال، اسپانیا و ایتالیا نه فقط رشد اقتصادی را دچار افت و کسادی کرده، بلکه باعث کاهش تولید ناخالص ملی و افزایش بدهی‌های این کشورها و افزایش شدید نرخ بیکاری و خانه خرابی میلیون‌ها کارگر و مزدبگیر شده است.

بحران در رومانی و مجارستان و دیگر کشورهای اروپای شرقی نیز با اجرای طرح ریاضت اقتصادی عمیق‌تر شده و علایم آن را می‌توان در فقر و بیکاری و خانه خرابی میلیون‌ها نفر از مردم، مهاجرت‌های گسترده جوانان به غرب اروپا و خالی شدن شهرها از نیروی جوان و ویرانی ساختارهای اجتماعی در این کشورها دید. آمریکا و دیگر کشورهای سرمایه‌داری نیز وضعیتی مشابه دارند و سیاستی ضد اجتماعی و ضد کارگری در حال اجراست. این مسائل چشم‌اندازهای حل بحران و بهبود شرایط اقتصادی را در کوتاه مدت برای این کشورها ناممکن کرده است. واقعیت این است که برنامه‌های ریاضت اقتصادی در تمام کشورهای اروپایی باعث کاهش حقوق کارگران و مزدبگیران، افزایش شدید نرخ بیکاری، حذف بسیاری از خدمات اجتماعی و تشدید نابرابری‌های اجتماعی و گسترش فقر و نداری و خانه-خرابی مردم شده است. بی سبب نبوده است که سال گذشته یونان، اسپانیا، ایتالیا، بریتانیا و بسیاری دیگر از کشورهای اروپایی شاهد اعتراضات گسترده مردمی بود که نظام بهره‌کشی سرمایه‌داری جهانی را به چالش کشیده بودند. در همه کشورهای سرمایه‌داری این بحران، شبح وحشتناکی از بحران‌های پایان‌ناپذیر اقتصادی و اجتماعی به وجود آورده، و ترس از بیکاری و خانه خرابی بر جامعه سایه افکنده، و طبقات حاکم بی‌شرمانه هزینه‌های حل بحران را به صورت تشدید برنامه‌های ریاضت اقتصادی به طبقه کارگر و مزدبگیران تحمیل کرده‌اند.

در برابر بی‌اعتباری راه‌حل‌های ارائه شده توسط سرمایه‌داری حاکم، علیه گسترش همه جانبه بی‌عدالتی و تعرض گام به گام به همه دست‌آوردهای مثبتی که حاصل پیکار نسل‌ها علیه سرمایه داری بوده است، مبارزه طبقاتی حقوق بگیران و جوانان در سراسر کشورهای اروپایی و آمریکایی در عرصه‌های گوناگون در حال اوج گیری است. جنبش ضد سرمایه‌داری جهانی در ابعادی گسترده میلیون‌ها نفر را به خود جلب کرده و "جنبش اشغال" از آمریکا تا اسپانیا، از بریتانیا تا استرالیا، از مصر و تونس تا ژاپن و آفریقای جنوبی در ابعاد گوناگونی ادامه دارد و نظام نابرابر سرمایه و سیاست‌های غیر انسانی آن را به چالش کشیده‌اند که عامل فقر، بیکاری، فحشا، اعتیاد، فلاکت، سرکوب و جنگ به شمار می‌رود.

در ایران اسلامی، ما با شرایطی بس وحشتناک‌تر روبرو هستیم. بحران جهانی سرمایه از یکسو و تحریم بین المللی ایران از سوی قدرت‌های امپریالیستی از سوی دیگر و سیاست‌های فاجعه بار حکومت اسلامی، ابعاد بحران را دو چندان کرده است. طبقه کارگر ایران در شرایطی به استقبال اول ماه مه می‌رود که در اثر هدفمند کردن یارانه‌ها و خصوصی سازی‌ها و تحریم‌های بین‌المللی، هستی و معیشت میلیون‌ها خانوار کارگری در معرض اضمحلال و نابودی است. اخراج‌های گسترده، بیکاری چند میلیونی، دستمزدهای زیر خط فقر، عدم پرداخت دستمزدها، قراردادهای موقت و سفید امضا، تورم سرسام آور و گرانی بی حد و حصر زندگی را چنان سخت و سهمگین کرده که بسیاری از خانواده‌ها در معرض فروپاشی اند. آمار خودکشی، اعتیاد و فحشا و بی‌خانمانی در بالاترین سطح ممکن در تاریخ کشور است. در همین حال سران حکومت اسلامی در سال به اصطلاح تولید ملی و حمایت از سرمایه ایرانی، کارگران را به تحمل استثمار و بردگی بیش‌تر فرامی‌خوانند و در آغاز سال هزاران کارگر به جای آغاز اولین روز کار با حکم اخراج مواجه شده و به خیل عظیم بیکاران رانده شده‌اند. بنا به گزارشات رسمی تنها در سال گذشته بیش از یک صد هزار کارگر از کار اخراج شده‌اند. و این در حالی‌ست که شورای عالی کار با تصویب ۳۹۰ هزار تومانی برای حداقل دستمزدها در سال ۹۱، توده عظیم کارگر و مزدبگیر را به فقر و نیستی محکوم کرده است. این حداقل حقوق، که یک چهارم خط فقر است، حتی میلیون‌ها کارگری را که در چهارچوب قانون کار نیستند را در بر نمی‌گیرد. رژیم اسلامی به سادگی میلیون‌ها کارگر و مزد و حقوق بگیر را در برابر تورم و گرانی کمرشکن بیدفاع میگذارد، و زندگی آنان را به نابودی می‌کشاند.

در برابر این سیاست ضد انسانی رژیم و برای بهبود شرایط زندگی و کار کارگران در ایران ما شاهد اعتصابات و اعتراضات گسترده بوده‌ایم. اعتصابات نظیر اعتصاب کارگران صنایع پتروشیمی ماهشهر و تبریز و اعتراضاتی که در مقابل دفتر ریاست جمهوری، مجلس اسلامی، وزارت کار، استانداری‌ها، فرمانداری‌ها و مراکز مختلف شهرها برگزار شده و با تحصن‌ها، بستن جاده‌ها و خیابان‌ها، راه پیمانی‌ها، نوشتن طومارهای اعتراضی، اعتصاب غذا و... همراه بوده است. شدت اعتراضات و خشم تظاهرکنندگان و اقدامات مایوسانه فردی نشانه اوضاع انفجاری است که ممکن است رژیم را به سوی بحران‌های بزرگ سوق دهد. سیاست رژیم در مقابل این اعتراضات سرکوب فعالان و رهبران تشکل‌های کارگری بوده است. رضا شهابی، علی نجاتی، شاهرخ زمانی، علی اخوان، بهنام ابراهیم زاده، محمد جراحی

و ... هنوز در زنداند و تشکل‌های مستقل کارگران و مزدبگیران مداوما زیر سرکوب و فشارهای نیروهای امنیتی و اطلاعاتی و سرکوب هستند. علیرغم همه این فشارها روحیه اعتراض و مبارزه بالاست و هر روز نیروهای تازه‌ای به جمع فعالان و تشکل‌های کارگران و مزدبگیران افزوده می‌شود و همبستگی جهانی با کارگران زندانی و فعالان سندیکیایی ظنین گسترده‌تری پیدا می‌کند.

در این شرایط است که اول ماه مه فرا می‌رسد جنبش جهانی ضد سرمایه‌داری با اعلام اعتصاب عمومی مردم سراسر جهان را به اعتراض فراخوانده و از ۹۹ درصدی‌ها، آنان که نفعی در حفظ نظام غارتگرانه سرمایه‌داری ندارند دعوت کرده است به اعتصاب عمومی بپیوندند. بگذار چهره اول ماه مه ۲۰۱۲ چهره دیگری از جهان ارائه کند. بگذار ما کارگران در یک روز به جنگ، به نابرابری، به استثمار، به بهره‌کشی، به زن ستیزی، به تبعیض، به شکلی همبسته نه بگوییم. بگذار کارگران ایران بر این خواست‌ها مهربی دگر باره زنند.

کمیته مرکزی سازمان کارگران ایران- راه کارگر همگان را به شرکت در این جشن همبستگی جهانی در همه کشورها، برای همبستگی بین‌المللی علیه سرمایه و امپریالیسم دعوت می‌کند و در راستای گسترش همبستگی و اتحاد کارگری علیه رژیم اسلامی، علیه تحریم و جنگ طلبی، برای گسترش مبارزات کارگری، بر اجرای مطالبات اساسی که در بیانیته مشترک طرح شده مهرب تأکید می‌زند.

یک: پیکار همبسته کارگری علیه تجاوز روزمره دولت و سرمایه‌داران اصلی ترین اهرم طبقه کارگر در مبارزه برای مطالبات پایه‌ای آن و شکل دادن به آرایش سراسری کار در برابر سرمایه است. ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری، برپایی تجمع، تحصن و اعتصاب حق بدیهی و خدشه‌ناپذیر کارگران است و باید بی قید و شرط تأمین شود.

دو: عدم پرداخت دستمزد کارگران، مشارکت آگاهانه در سرقت دسترنج نیروی کار کشور است. حقوق معوقه کلیه کارگران باید بدون هیچ بهانه‌ای پرداخت و خسارات ناشی از تاخیر آن جبران گردد.

سه: در نظام سرمایه‌داری، حداقل دستمزد حاصل واقعی ارزش کار کارگر نیست، هزینه بازتولید بخشی از نیروی کار اوست. در شرایطی که رانت‌خواران حکومتی میلیاردها تومان از دارایی‌های مردم را اختلاس می‌کنند و اقلیتی مفتخور از همه چیز برخوردار است، تعیین حداقل دستمزد زیر خط فقر، توهین به منزلت انسانی و تهدید حق حیات کارگران است. دستمزد باید منطبق با نرخ واقعی تورم و هزینه متوسط یک خانوار، از سوی نمایندگان واقعی خود کارگران تعیین شود.

چهار: شرکت‌های پیمان کاری باید برچیده شده، قراردادهای موقت و سفید امضا ممنوع گردد و امنیت شغلی کارگران از طریق انعقاد قراردادهای مستقیم و دسته جمعی تأمین شود. بیکاران باید تحت پوشش بیمه‌های بیکاری قرار گرفته و اخراج از کار متوقف شود.

پنج: حاکمیت سرکوبگر با غارت میلیاردها دلار ثروت‌های نفتی و بالا آوردن بدهی‌های کلان، به جان بیمه‌های اجتماعی افتاده و به جای پرداخت بدهی‌ها و اجرای تعهدات خود در شرایطی که گرانی بیداد می‌کند و هزینه‌های کمرشکن درمان عامل رانده شدن به زیر خط فقر است، راه تشدید محرومیت کارگران از دسترسی به خدمات بیمه‌های تأمین اجتماعی را در پیش گرفته است. برخورداری از بیمه‌های تأمین اجتماعی حق عموم مردم و کارگران و زحمتکشان کشور است، نه ماشین سود اقلیتی سوداگر و عرصه جولان مدیریتی امتحان پس داده‌های جنایت‌کده کهریزک. سازمان تأمین اجتماعی باید در سراسر کشور از سوی نمایندگان واقعی تشکل‌های مستقل کارگری اداره شود.

شش: همه قوانین تبعیض‌آمیز نسبت به زنان باید لغو گردیده، برابری دستمزد زنان و مردان برای کار مساوی تأمین گردد. پیوند جنبش کارگری و جنبش زنان مستلزم مقابله با بهره‌کشی بیرحمانه از کار زنان به عنوان محروم‌ترین و بی حقوق‌ترین بخش مزدبگیران و سازماندهی توده زنان کارگر است.

هفت: کار کودکان باید ممنوع شود و هر طرحی برای رسمیت دادن به کار کودکان چه به نام "اصلاحیه قانون کار" و چه غیر آن محکوم است. برخورداری کامل همه کودکان، صرف نظر از ملیت، نژاد، مذهب، جنسیت و مهاجرت از امکانات رفاهی، آموزشی، بهداشتی و خدماتی باید به عنوان یک اولویت اساسی اجتماعی در همه عرصه‌ها به رسمیت شناخته شود.

هشت: حاکمیت، فریادهای کارگران گرسنه معترضی را که ماههاست حقوق نگرفته‌اند با ضرب و شتم و برخورد امنیتی پاسخ می‌دهد، همچنین فعالان جنبش ملیت‌های تحت ستم، جنبش زنان، جوانان و دانشجویان، فعالان جنبش کارگری را نیز تحت پیگرد و سرکوب دائم قرار داده و با برپایی چوبه‌های دار برای قربانیان آسیب‌های اجتماعی در ملاعام، ارباب و وحشت پراکنی را به شیوه عادی حکومت‌گری تبدیل کرده است. ما خواهان لغو مجازات اعدام، آزادی بی قید و شرط کلیه زندانیان سیاسی و کارگران زندانی، و برچیده شدن بساط سرکوب و اختناق هستیم. ما ضمن حمایت از مبارزه جنبش‌های اعتراضی علیه رژیم سرمایه داری مذهبی حاکم، همه حامیان آزادی و عدالت اجتماعی را به همسویی گسترده مبارزاتی علیه اعدام، سرکوب و شکنجه فرامی‌خوانیم.

نه: کارگران مهاجر بی حقوق‌ترین بخش نیروی کار را تشکیل می‌دهند که علاوه بر اشتغال به کارهای سخت و دستمزد ناچیز در معرض تعقیب و آزار و اخراج قرار می‌گیرند و ناتوانی حاکمیت در تأمین اشتغال به شیوه نژادپرستانه به آنان منتسب می‌شود. اخراج کارگران مهاجر باید پایان یابد و مهاجرین و خانواده‌هایشان باید از حقوق و مزایای سایر کارگران برخوردار باشند.

ده: در شرایطی که بار اصلی گسترش بحران اقتصادی در اثر برچیده شدن یارانه‌ها و تشدید تحریم‌های اقتصادی ایران، بر دوش کارگران و زحمتکشان سنگینی می‌کند، برخورد با فعالین و سازمان‌گران اعتراضات کارگری شدت یافته است. راه مقابله با این تعرض رژیم ضد کارگری حاکم تشکیل کمیته و نهادهای حمایت از اسرای جنبش کارگری در داخل، و گسترش اتحاد عمل میان همه مدافعان جنبش کارگری در داخل و خارج، و جلب هر چه موثرتر همبستگی بین المللی با مبارزات کارگری است.

یازده: کارگران ایران نه تنها از حقوق کارگری که به عنوان اقلیت‌های ملی از حقوق بدیهی ملی خویش هم محروم اند. جنبش کارگری متحد جنبش‌های ملی و خواهان رفع هر نوع ستم ملی و تبعیض از همه ملیت‌های ایران است و از مبارزات ملیت‌های ایران پشتیبانی می‌کند.

دوازده: تحریم اقتصادی بیش از نظام جمهوری اسلامی، زندگی اکثریت عظیم مردم و کارگران و زحمتکشان را نشانه گرفته و عملاً مجازات توده‌ای قربانیان دیکتاتوری حاکم است. تهدید به تجاوز نظامی و فضای جنگی، بهانه گسترش سرکوب مبارزات حق‌طلبانه جنبش‌های مختلف اعتراضی را فراهم می‌کند. ما مخالفت قاطع خود را با ماجراجویی‌ها هسته‌ای رژیم اسلامی از یک سو و با تحریم اقتصادی، تجاوز نظامی و هر نوع مداخله جویی و سلطه‌طلبی امپریالیستی از سوی دیگر، اعلام می‌داریم.

سیزده: مبارزات آزادیخواهانه در خاورمیانه اوج می‌گیرد و جنبش‌های کارگری در تونس، مصر و سایر کشورهای عربی از پی‌بیداری دنیای عرب گسترش می‌یابند. ما همبستگی خود را با مبارزات کارگران ترکیه، نفت‌گران و تشکل‌های کارگری عراق و مبارزات کارگری در خاورمیانه، مبارزات کارگری اوج‌یابنده در اروپا، جنبش خشم و تسخیر و همه مبارزات ضدسرمایه‌داری در سراسر جهان اعلام می‌کنیم و در مبارزه برای دنیایی عاری از بهره‌کشی و دیکتاتوری در کنار این مبارزان هستیم.

چهارده: اقدام مشترک در طرح مطالبات اساسی کارگران ایران به سنتی مثبت در جنبش کارگری ایران و به شکلی از همبستگی جبهه کار در برابر سرمایه تبدیل شده است. ما از همکاری همه تشکل‌های کارگری داخل کشور در طرح مطالبات مشترک کارگران ایران و همگامی و همکاری مشترک برای دستیابی به آنها حمایت می‌کنیم

پانزده: کارگران ایران در مبارزه علیه دیکتاتوری حاکم تنها نیستند و نباید تنها بمانند. ما خواهان جلب هر چه گسترده‌تر حمایت بین المللی از جنبش کارگری ایران توسط تشکل‌های مستقل و جنبش‌های کارگری و گسترش فعالیت‌ها و اقدامات موثر در این مسیر هستیم.

شانزده: ما خواهان پذیرش اول ماه مه به عنوان روز تعطیل رسمی و لغو هر گونه ممنوعیت و محدودیت در برگزاری مراسم این روز از سوی کارگران و زحمتکشان هستیم.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی  
زنده باد آزادی – زنده باد سوسیالیسم  
زنده باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران

**کمیته مرکزی سازمان کارگران انقلابی ایران-راه کارگر**

اردیبهشت ۱۳۹۱ – آوریل ۲۰۱۲

[www.rahekaregar.com](http://www.rahekaregar.com)  
[www.asj-iran.com](http://www.asj-iran.com)  
[www.rahekargarnews.com](http://www.rahekargarnews.com)